

tari tota die laudē dei. Ecce modo paulo longior sermo factus est: fatigamini tota die deū laudare q̄s durat: Suggesto remediū: unde tota die laudes deū si vis: quicquid egeris bene age: et laudasti deū. Quā cātas hymnū: laudas deū. Lingua tua q̄d agit: nisi laudet cōsciētia tua: Et quotiēs tu cessasti ab hymno cantādo: discedis vt reficiaris: noli inebriari: et laudasti deū. Discedis vt dormias: noli surgere ad malefaciēdū: et laudasti deū. In negotia agit: noli fraudem facere: et laudasti deū. Agrū colis: noli fraudē facē: et laudasti deū. Agrū colis: noli litē mouere: et laudasti deū. In inocētia operū tuorū prepara te ad laudandum deum tota die.

Explicit Tractatus de ps. xxxiii.
Incipit Tractatus de ps. xxxv.

Prefatio.

Attendat caritas vestra paululū textū et mysteria psalmi huius et curramus eum: q̄ in multis locis aptus est. Ubi autē obscuritatis necessitas: nos imorari coegerit: tolerabitis fructus discendi.

Expositio psalmi.

Dixit iniustus vt delinquat in semetipso: non est timor dei ante oculos eius. Non vnū hominē: sed gen^o hoīm iniquorū dicit: qui sibi aduersant: nō intelligēdo vt bñ viuāt: non quia nō possunt: sed q̄ nolūt. Aliud ē enī quādo quisq̄ conat̄ aliquid itelligere: et p̄ infirmitatē carnis nō pōt: sicut dicit quodā loco scriptura: q̄ corp^o q̄d corūp̄t̄ aggrauat animā: et deprimat̄ terrena inabitatio sensum multa cogitantē. Aliud autē q̄n p̄nciosius agit aduersus seipm̄ cor humanū: vt quod possit itelligere: si bona volūtas accederet nō itelligat: non q̄ difficile est: sed quia volūtas aduersa est. Hoc autē fit: dum amant peccata sua: et oderūt precepta dei. Sermo enī dei aduersarius tuus ē: si tu amic^o sis iniqtat̄ tue. Si autē aduersarius sis iniqtatis tue: sermo dei amicus tuus est: et aduersari^o iniqtatis tue. Si ergo odisti iniqtatē tuā: iungis te sermoni dei: et eritis duo aduersus illā perimēdā: tu et sermo dei. Tu enī per te ex viribus tuis nihil potes: adiuuat te ille qui tibi sermonē misit: et vincis iniqtas: Si tu illā odisti: et deus dimisit et eris liber: Si autē ipsā diligas: contrariū est tibi itelligere quicquid p̄tra illam dicitur. Fac hominē querē quō sit equalis filius patri: credidit: querit: itelligere nō

dum potest. Magna enī res ē: et vires maiores desiderat vt possit capi: et est initium fidei q̄d custodit animā donec roborē. Lacte nutrit vt pueniat ad habitudinē et firmitatē cibi solidioris: vt possit itelligere: In principio erat v̄bus: et verbū erat apud deū: et deus erat verbū. Anteq̄ hoc possit nutritur in fide: et conatur itelligere: vt itelligat quātū deus dederit. Nūquid et hoc cum conatu itelligit: Q̄d tibi fieri nō vis alij ne feceris. Et quia nō vis pati iniqtatē: nō facias iniqtatē: q̄ nō vis pati dolum et insidias: nō insidierit alteri. Hoc autē cū non vis itelligere: volūtati tue tribuit. Ideo dixit iniustus: vt delinquat in semetipso. Proposuit delinquere: sed nūquid q̄ p̄ponit delinquere publice hoc dicit: et nō in semetipso: Quare in semetipso: Quia hō illū non videt. Quid ergo: quia hō nō videt: In ipso corde vbi sibi dicit: vt delinquat: deus ibi non videt: Tūdet ibi deus: sed q̄d sequit̄: Non est timor dei ante oculos ei^o. Ante oculos timor hominū est. Nō audet enī publice p̄fiteri iniqtatē: ne vel reprehendat̄: vel damnet̄ ab homib^o. Discedit autē a cōspectu hominū. Quo: Ad semetipsum ducit se intro: et nemo illū videt: vbi meditat̄ dolos et insidias: et delicta nemo videt. Possit et nec ibi apud se meditari: si cogitaret q̄ deus illū videt: sed quia nō ē timor dei ante oculos eius: cum discesserit a cōspectu hominū ad cor suū: ibi quē timeat: Nūquid nō est p̄sens deus: Sed nō est timor dei in cōspectu ei^o. Meditatur q̄ dolos et sequit̄. Forte latet illum: q̄ de^o ibi videt: et iam ostendit q̄d dicere cepērā. Latet illum sed volentem: quia contra se fecit nolens itelligere. Quoniā dolose egit in cōspectu ei^o: In cui^o cōspectu: Cui^o timor nō est ante oculos eius q̄ dolose egit. Et inueniret iniqtatē suam et odisset. Iste sic egit vt nō inueniret: Sūt enī homines q̄ quasi conant̄ querere iniqtatē suā: et timent illā inuenire: quia si illā inuenierint dicit illis: recedite ab illa. Hec fecisti anteq̄ scires: iniqtatē fecisti cū esses in ignorātia. Dat de^o veniā: modo cognouisti eā: dimitte eā vt possis facile ignorantie tue veniam dare: vt libera fronte dicas deo: Delicta inuētūt̄ me: et ignorātie mee ne meminerit. At illā q̄rit ac timet ne inueniat illā: dolose enī q̄rit. Nō sciebā: q̄ peccatū est: Quādo dicit homo: Luz viderit: quia peccatum est: et destiterit facere ipsum

Alia lra.
t inueniat in
tas ei^o ad ocl

petri: qd̄ iō faciebat: qz̄ iſt̄abat. Vere sic noluit nosse iniquitatē: vt̄ inueniret̄z̄ odisset. Nunc aut̄ multi dolose agunt: vt̄ inueniant iniquitatē suam: Id est nō ex aīo agūt inuenire z̄ odisse. S̄z̄ qz̄ in ip̄a inq̄sitiōe dolus ē: in inuentione defensio iniquitatis erit: Cū enī inuenerit iniquitatē: ecce tam manifestū est illi: qz̄ iniquitas ē: noli illā facere. Et ille q̄ dolose agebat vt̄ inueniret: iaz̄ inuenit: z̄ nō odit. Quid enī dicit: Q̄ multa hoc faciunt: z̄ q̄s b̄ nō facit: Et nūquid oēs perditurus ē deus: Aut certe b̄ dicit si nollet de⁹ illā fieri: viuerent hoīes q̄ ista cōmittunt. Vidēs qz̄ dolose agebas ad inueniendā iniquitatē tuā. Nā si nō dolose: sed sinceriter ageres: iā inuisses z̄ odisses: modo inuenisti z̄ defendis. Dolose ḡ agebas cū quererēs. Verba oris ei⁹ iniquitas z̄ dolus: noluit intelligere vt̄ bene ageret. Vidēs: qz̄ voluntati illud tribuit: qz̄ sunt hoīes qui volūt intelligere: z̄ nō possunt. Sūt autē hoīes q̄ nolunt intelligere: iō nō intelligunt. Noluit intelligere vt̄ bñ ageret. Iniquitatē meditatus ē in cubili suo. Quid dixit in cubili suo: Dixit iniustus: vt̄ delinquat i se metip̄o. Qd̄ dixit sup̄ius in semetip̄o: hoc hic dixit i cubili suo. Lubile nostrum ē cor nostrū: ibi tumultū patimur male cōscie: z̄ ibi req̄scimus: qñ bona cōscia est. Qui amat cubile cordis sui: aliqd̄ boni ibi agat: Ibi est cubile: vbi nos dñs Iesus ch̄rist⁹ iubet orare. Intra in cubiculū tuū: z̄ claude ostium tuum: Quid est claude ostium tuum: Noli talia expectare de deo que forinsecus sūt: sed ea que intrinsec⁹ sunt. Et pater tuus qui videt in abscondito reddet tibi. Quis ē qui nō claudit ostiū: Qui talia petit a deo p̄ magno: z̄ ibi cōstituit oēs p̄ces suas: vt̄ accipiat ea q̄ sunt hui⁹ seculi bona. Patet ostiū tuum: turba videt cum oras. Quid ē claudere ostiū tuū: Ut b̄ petas a deo: qd̄ solus de⁹ nouit quō tibi det. Quid est hoc propter qd̄ claudis ostium z̄ peti: Qd̄ ocul⁹ n̄ vidit: nec aur⁹ audiuit: nec i cor hoīs ascēdit. Et forte n̄ ascēdit in ip̄m cubile tuū: id ē i cor tuū. S̄z̄ de⁹ nouit quid tibi daturus est. Qñ aut̄ erit: Qñ reuelabitur dñs: qñ apparebit iudex. Quid enī manifestius: q̄ qd̄ dicturus ē ad dexterā positis: Venite benedicti patris mei: p̄cipite regnū qd̄ vobis paratū ē ab origine mundi: Audient hec illi qui ad sinistram erūt: z̄ gemēt infructuosa penitētia: qz̄ cuz

ita viuerēt eam fructuose noluerūt agere. Quō gemēt: Quia nō ē illis loc⁹ correctiōnis. Audient aut̄ z̄ ip̄i: Ite in ignē et̄nū: qui p̄paratus ē diabolo z̄ angelis ei⁹. Iste ē auditus malus. Nā iusti ad auditum bonū gaudebūt. Sic enī scriptum est: In memoria eterna erit iustus: ab auditu malo n̄ timebit. A quo auditu malo: Quē audituri sunt illi: Ite i ignē et̄nū. Be⁹ enī q̄ p̄t̄ supra q̄ petimus: aut̄ intelligim⁹ facere: oc cultū gemitū nostrū q̄rit: vt̄ in p̄spectu ei⁹ placeam⁹: z̄ nō nos quasi d̄ iusticia nostra ante hoīes iactemus. Qui enī de iusticia sua placere vult hoīb⁹: nō eo fine vt̄ homines qui cū vidēt deū laudēt: sed ea it̄tione vt̄ ip̄e laudet: nō claudit ostiū cōtra strepitū: qz̄ patet ostiū in illo strepitu: z̄ nō audit deus: quō audire vult in cubili. Ergo cor nostrū laboremus mūdare: vbi possit nobis bñ eē. Flouit charitas v̄a: q̄m̄lti multa patiunt̄ in publico: in foro: in iniurijs: in cōtentionib⁹: z̄ molestijs negociorū. Quō quisq̄ fatigatus negocijs foris currit ad domū suā: vt̄ ibi req̄scat: et dat opam cito finire negocia q̄ foris sunt: z̄ tollere se ad requiē in domū suā. Iō enī vnus q̄sq̄ domū suā h̄z̄: qz̄ ibi req̄scat. Si vero z̄ ibi molestias patiat̄: vbi p̄t̄ req̄scere. Quid ergo bonū ē: Ut vel in domo sua requiē habeat. Si aut̄ patit̄ foris inimicos: iustus forte malā vxorem: p̄cedit in publicū. Cū vult req̄scere ab his q̄ foris sunt it̄rat in domū: qñ ibi nec req̄scat: nec foris req̄scit: vbi erit requies: Saltē i cubiculo cordis: vt̄ tollas te ad interiora p̄scie tue: Si tibi inuenisti forte cōiugē que tibi nō faciat amaritudinē sapientiā dei: cū ip̄a cōiungere: quiesce intus in cubiculo tuo: nō ide te eñciat fumus male cōscie. At ille vt̄ meditare d̄ dolos illuc se tollebat: de quo loq̄tur ista scriptura: vbi hoīes nō vidēt: z̄ talia ibi meditabat̄: vt̄ nec in ip̄o corde req̄sceret. Iniquitatē meditat⁹ ē in cubili suo. Astitit omni viē nō bone. Quid est astitit: Perseuerans peccauit. Vñ z̄ de q̄dam pio z̄ bono dicit̄: Et in via peccatorū nō stetit: Quō ille nō stetit: sic iste astitit. Malicia autem nō ⁊ odio habuit. Ibi ē finis ibi fructus: si nō p̄t̄ nō habere maliciā: vel oderit illam. Cum enim odisti illā: vix tibi surrepit vt̄ aliquid mali facias. Est enī peccatū i mortali corpore. S̄z̄ qd̄ dicit Ap̄ls: Nō regnet peccatū i v̄ro mortali corpore: ad obediendū desiderijs ei⁹.

Alia lra.
† odiuit.

Quoniam incipit non esse: Quoniam complebitur in nobis quod ait: Cum corruptibile hoc induerit in corruptionem: et mortale habet induerit immortalitatem. Antequam fiat est delectatio iniquitatis in corpore: si maior est delectatio voluptatis: Verbis sapientie preceptis dei: vince peccatum et voluptatem eius. peccatum et iniquitatem oderis ut iungas te deo qui tecum illud oderit. Jam coniunctus mente legi dei: mente serui legi dei. Et si carne propterea seruis legi peccati: quia sunt in te delectationes quaedam carnales: tunc nulle erunt quoniam iam non pugnabis. Aliud est non pugnare: et esse in pace vera atque perpetua. Aliud pugnare et vincere: aliud pugnare et vinci: aliud nec pugnare si trahi. Sunt enim homines prolixius qui non pugnant: qualis est iste: de quo loquitur. Cum enim dicit malitiam non odio habuit: quomodo pugnat contra eam quam non odit. Iste a malicia trahitur nec pugnat. Sunt autem qui pugnare incipiunt: sed quia de viribus suis presumunt: ut ostendat illis deus: quia ipse vincit si se homo subiungit deo: et pugnares vincunt: et cum quasi ceperint tenere iustitiam sunt superbi et elidunt. Iste pugnat et vincunt: Quis est autem qui pugnat et non vincit? Qui dicit: Uideo aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis mee. Uide repugnantem legem legi mentis sue. Uide repugnantem sed non de viribus suis presumente: iste ideo victor erit. Quid enim sequitur? Infelix ego homo quis me liberabit de corpore mortis huius? Gratia dei pro Iesu christo domino nostro. Presumit de eo qui iussit ut pugnet et vincat hostem: adiutus ab adiuvante. Iste autem malitiam odio habuit. **Domine in celo misericordia tua et veritas tua usque ad nubes.** Nescio quam misericordiam ipsi dicit quae in celo est. Est enim misericordia domini: et in terra. Habes scriptum: Misericordia domini plena est terra: De qua ergo misericordia loquitur cum dicit **Domine in celo misericordia tua.** Munera dei partim temporalia sunt atque terrena: partim eterna et caelestia. Qui propter hoc colit deum: ut terrena ista et temporalia accipiat quae omnibus praesto sunt: quasi adhuc ut peccator est: Utique quidem misericordia dei: sed non illa quam expectaturus est: quae non dabitur nisi solis iustis sanctis bonis. Quae sunt munera quae omnibus abundant: Qui solis suum oriri facit super bonos et malos: et pluit super iustos et iniustos. Quis non habet istam misericordiam dei? Primo ut sic discernat a pecoribus: ut rationale sit animal quo possit deum intelligere: deinde frui ista luce: isto aere: pluvia: fructibus: diuersitate temporum: solachis

terrenis: salute corporis: affectu amicorum: salute domus sue. Quia ista bona sunt et dei munera sunt. Ne putetis fratres quod aliquis illa poterit dare: nisi unum deus. Quicumque ergo non expectant ista nisi a domino: multum interest inter hos et eos qui illa quaerunt aut a demonibus aut a sortilegis aut a mathematicis. Iste enim duobus modis miseri sunt: quia et terrena sola bona desiderant: et non ab eo petunt qui dat omnia bona. Qui ergo ista bona desiderant et in his bonis felices esse volunt: et ista sola petunt a deo: sed quaedam meliores sunt: quia a deo ea petunt sed adhuc piculantur. Sic aliquis. Quare piculantur? Aliquando enim considerant res humanas et vident ista omnia bona terrena quae desiderant: habere atque abundare ipsos et iniquos: et putant quia perdidit mercedem colendi deum: quia id quod mali habent: aut ipsi non habent cum ipsi colunt deum quem non colunt illi: aut aliquando illi qui colunt non habent: et illi habent qui blasphemant: ergo in periculo sunt adhuc. Hic autem vere intellexit quam misericordiam deprecetur a deo. **Domine in celo misericordia tua et veritas tua usque ad nubes:** id est misericordia quaedam quam donas sanctis tuis caelestis est: non terrena: eterna est: temporalis non est. Et quomodo illam potuisti annunciare hominibus? Quia veritas tua usque ad nubes. Nam quis posset nosse caelestem misericordiam dei: nisi annunciat deus hominibus. Quomodo illam annunciauit? Mittendo veritatem suam usque ad nubes. Quae sunt nubes: predicatorum verbi dei. Tamen quodam loco deus iratus est cuidam vinee. Intellegit enim quantum puto charitas vestra: Audiuit enim Esaiam prophetam: ubi dicit de quaedam vinea: Expectavi ut faceret vineam: fecit autem spinas. Et ne quis putaret de vinea ista visibili dicere: sic conclusit. Vineam autem domini sabaoth domus israel est: et homo iuda: nouellum dilectum. Ergo ipsa vineam increpabat quam dominus expectauit ut faceret vineam: fecit autem spinas. Et quod ait: **Mandabo nubibus meis ne pluant super eam.** Fratres deus habet dixit. **Mandabo nubibus meis ne pluant super eam:** et vere factum est. Missi sunt enim predicatorum apostoli: sic habemus in actibus apostolorum. Quia apostolus Paulus volebat predicare iudeis: et inuenit ibi non vineam: sed spinas. Leperunt enim pro bonis mala reddere: et persequi: Et ait tamen impletus quod dominus est. **Mandabo nubibus meis ne pluant super eam:** Ad vos missi eramus: sed quia respiciunt verbum dei: ecce conuertimur ad gentes. Ergo impletum est: **mandabo nubibus meis ne pluant super eam:** Usque ad nubes veritas tua venit:

Non nobis per nubes potuit nunciari misericordia dei que in celo est: et non in terra. Et reuera fr̄es: nubes sūt p̄dicatores verbi veritatis. Quando minas p̄dicatores: de tonat p̄ nubes. Quā miracula facit p̄dicatores: de choruscant p̄ nubes: terret p̄ nubes: et irrigat p̄ pluuiā. P̄dicatores ḡ isti p̄ quos p̄dicat euāgelium dei: nubes dei sūt: Speremus ḡ misericordiam: sicut illā q̄ in celo est: **Justicia tua sicut mōtes dei: iudicia tua sicut multa abyssus.** Qui sūt mōtes dei: Iudicia tua sicut multa abyssus. Qui sūt mōtes dei: Qui dicti sūt nubes: ipsi sūt et mōtes dei: magni p̄dicatores montes dei. Et quōd q̄m̄ oris sol prius luce mōtes vestit: et inde lux ad humilima terrarū descendit: sic q̄m̄ venit dñs noster Iesus christus: prius radiavit in altitudine ap̄toꝝ: prius illustravit montes: et sic descendit lux ei⁹ ad cōuallē terrarū: et iō q̄daz loco dicit in psalmo: Leuavi oculos meos ad mōtes: vnde veniet auxiliū mihi. Sed noli putare: q̄ ipsi mōtes tibi dabūt auxiliū. Accipiunt enī q̄ dēt: nō de suo dāt. Et si remāseris in mōtib⁹: nō erit spes tua in illo qui illuminat mōtes: sicut spes tua et p̄sumptio tua in dño debet eē. Auxiliū autē veniet tibi de montib⁹: q̄ scripture p̄ montes tibi ministrare sūt: p̄ magnos p̄dicatores veritatis. Sed noli in illis figere spem tuā: Audi quid dicat cōsequēter. Leuavi oculos meos ad mōtes: vnde veniet auxiliū mihi. Quid ergo: Mōtes tibi dabūt auxiliū: Nō. Audi sequētia. Auxiliū meum a dño: qui fecit celū et terrā. Be montibus veniet auxiliū: sicut nō a mōtib⁹: Et a q̄: A dño qui fecit celū et terrā. Erāt montes alij p̄ quos vnusq̄sq̄ cum duceret nauim naufragiū faciebat. Emerseūt enī p̄ncipes beresū et mōtes erāt. Am̄ mōs erat: Bonatus mōs erat. Ad arimiam mō q̄m̄ mōs factus ē. Multi in istos mōtes attēdetes et terrā desiderātes: cū de fluctib⁹ volūt liberari: ad saxa cōpulsi sūt: et naufragiū ifra fecerūt. A talib⁹ montib⁹ nō seducebat ille: qui ait. In dño cōfido quōd dicitis aīe mee: transmugra in mōtes sic passer. Nolo sit spes mea in Arrio: nolo i Bonato. Auxiliū meū a dño qui fecit celū et terrā. Videte quātū presumat̄is de deo: et quātū tribuatis hominibus: q̄ maledictus oīs q̄ spem suā i hoīe ponit. Modestissime et humiliter sanct⁹ ap̄ls Paul⁹ zelans vere ecclesiā: sed spōso nō sibi: et horres illos quā

do voluerūt dicere: Ego sum Pauli: ego apollo: suam p̄sonā pot̄ assumpsit: q̄m̄ cal caret et cōtēneret: vt xpm̄ glorificaret. Nūquid Paulus p̄ vobis crucifixus ē: aut i noīe Pauli baptizati estis: Repellit eos a se: sicut vt mittat ad christū. Nō vult a sponsa amari p̄ sponso: nec amicū sponsi. Amici enī spōsi ap̄li. Huic spōso et ille hūilis Johannes: q̄ putabat christus zelabat. Unde ait: Nō sū ego xps: sicut qui post me venit maior me ē: cui⁹ nō sum dign⁹ corrigā calciamēti soluere: Vere q̄ tñ se hūilians: ostendit se nō eē spōsū: sicut amicū sponsi: et ideo ait. Qui habet sponsam spōsus ē: amicus aut spōsi q̄ stat et audit eū: et gaudio gaudet p̄pter vocē spōsi. Et si amic⁹ spōsi mōs ē: nō tñ a se h̄ lucem mōs: sicut audit: et gaudio gaudet p̄pter vocē spōsi. Nos inq̄t de plenitudine eius accepim⁹. Be cui⁹ plenitudine: Illius qui erat lumē verū: qui illuminat oēm hoīem venientē in hūc mundū. Huic ḡ zelabat et eccliam: ap̄ls dicēs. Sic nos existimet hō quasi ministros christi et dispensatores mysterioꝝ dei: hoc est leuavi oculos meos in mōtes: vnde veniet auxiliū mihi: Sic nos existimet homo q̄m̄ ministros christi et dispensatores mysterioꝝ dei. Sed ne itez spes tua figat̄ in mōtib⁹ et non sit in deo: audi: Ego plātaui: apollo rigauit: sicut de⁹ incrementū dedit: Et neq̄ qui plātat ē aliqd: neq̄ qui rigat: sicut qui incrementū dat deus: Jā ergo dixisti. Leuavi oculos meos ad mōtes: vnde veniet auxiliū mihi: Sed q̄ neq̄ qui plantat ē aliqd: neq̄ qui rigat: dicat auxiliū meū a dño qui fecit celum et terrā. Et iusticia tua sicut montes dei: id ē mōtes implent iusticia tua. Iudicia tua sicut multa abyssus. Abyssum dicē profunditatez peccatoꝝ: quo quisq̄ puenit cōtēnendo deū: sicut quodam loco dicit: Bedit illos deus in concupiscentias cordis eorum facere que nō cōueniunt. Intēdat charitas vestra: Magna res ē: Magna res agit: Quid ē h̄: Bedit illos deus in concupiscentias cordis eorū: facere que nō pueniūt. Ergo si de⁹ illos dedit in concupiscentias cordis eorū: facere q̄ nō pueniūt: iō faciūt tāta illa mala. Quasi aliq̄s pp̄dat q̄ stionē: Si de⁹ hoc facit: vt faciāt q̄ nō conueniūt: q̄d ipsi fecerūt: Occultū ē q̄d audi stī: dedit illos de⁹ in concupiscentias cordis eorū. Ergo fuit concupiscentia quā vicere noluerūt: si cui traderēt iudicio dei: sicut qua digni haberent̄ q̄ traderent̄ in concupiscentias

Alia lra. mō b3

pro libertate arbitrij sententia autp̄ni

suorum: abundantiam fructuum: salutem propriam: salutem filiorum suorum. Talia desiderabant: et talia accipiebant et custodiebant. Desiderabant a deo bona quae datur et iumentis: quia nondum ad illos venerat filius hominis: ut essent filii hominum: tamen iam habebant nubes annunciantes filium hominis. Venerunt ad illos prophetae: annuntiaverunt Christum: et erant ibi quidam qui intelligebant et spes futuram habebant: ut acciperent misericordiam quam in celo est. Erant ibi qui non nisi carnalia desiderarent et terrena: temporaliumque felicitatem: spiritus habebant pedes ad faciendum vel adorandum idola. Quoniam enim illos admonerat et flagellabat in his omnibus quibus delectabantur: et aufererat ea: patiebantur famem: bella: pestilentias morbos: et convertebantur ad idola. Talia bona quae per magnum a deo desiderare debebant. ab idolis desiderabant et dimittebant deum. Attendebant enim ipsa bona quae quaerebant abundantem impietatis et sceleratis: et putabant se frustra deum colere: quia non dabat mercedem terrenam. O homo operarius es dei: postea est tempus mercedem accipiendi. Quid iam flagitas mercedem antequam opereris: Si venerit operarius ad domum tuam: nunquam dabis mercedem ante nisi profecerit opera sua: Non peruersum enim existimabis si dixerit: prius accipiam mercedem: et tunc operabor. Irasceris. Quare autem irasceris: Quia non habuit fidem homini mendaci. Quomodo deus irascitur: cum tu fidem non habeas ipsi veritati: Quod tibi promisit daturus est: non fallit: quia veritas est quae promisit. Sed times ne forte non habeat quod det. Dipotes est. Noli timere ne non sit quae det: Immortalis est. Noli timeas ne succedat ei: Perpetuus est: securus esto: Si vis in te presumere tota die operarius tuus: crede et tu deo tota vita tua: quia vita tua momentum temporis est ad deum. Et eris quod: Filii enim hominum sub tegmine alarum tuarum sperabunt.

Inebriabuntur ab ebrietate domus tuae. Nescio quid nobis magnum promittit: vult illud dicere et non dicit: Non potest ad nos: non capimus. Audeo dicere fratres mei: etiam de sanctis linguis et cordibus per quos nobis veritas nuntiata est: nec dici potest quod annuntiabant nec cogitari. Res enim magna est et ineffabilis: et ipsi ex parte videbant in enigmate: tunc autem facie ad faciem. Ecce in enigmate videtes sic eructabant: quales erimus cum viderimus facie ad faciem: quod ipsi perturiebant corde: et lingua parere non poterant: quod caperent homines: Quae enim necessitas fuerat ut diceret: Inebriabunt ab ebrietate domus tuae. Quaesivit verbum unde loqueretur de re

bus humanis quod diceret: Et quia vidit homines ingurgitantes se in ebrietate: accipe autem vinum imoderate et metem perdere: vidit quod diceret: quia cum accepta fuerit illa ineffabilis leticia: perit quodammodo humana mens et fit diuina: et inebriatur ab ebrietate domus dei. Unus et in alio psalmo dicit: Calix tuus inebrians quae preclarus est. Hoc iaz calice inebriati erant martyres: quoniam ad passionem euntes suos non agnoscebant. Quid tam ebrium: quae non agnoscere vxorem flentem: non filios: non parentes: Non agnoscebant: non eos ante oculos esse arbitrabantur. Nolite mirari: ebrii erant. Unus ebrii erant: Videte: acceperunt calicem unde inebriarentur. Unus et ille gratias deo agit dicens: Quid retribuam domino pro omnibus quae retribuit mihi: Calicem salutaris accipiam: et nomen domini inuocabo. Ergo fratres simus filii hominum: et speremus sub tegmine alarum eius: et inebriemur ab ebrietate domus eius. Quomodo potui dixi: et quomodo possum video: et quomodo video dicere non possum. Inebriabitur ab ebrietate domus tuae. Et torrente voluptatis tuae potabis eos. Torrens: dicitur aqua veniens cum impetu. Impetus erit misericordia dei ad irrigandos et inebriandos: qui non ponunt spem sub umbracula alarum eius. Voluptas illa quae est: Quasi torrens inebrians sicientes. Modus quod si sitit spem ponat: qui sitit habeat spem: inebriatus habebit rem: antequam habeat rem: sitiat in spe: Beati qui esuriunt et sitiunt iusticiam: quoniam ipsi saturabuntur. Quo fonte irrigaberis: Et unde currit tam torrens voluptas eius.

Quonia apud te est inquit fons vite. Quid est fons vite nisi Christus. Venit ad te in carne: ut irrigaret fauces tuas sitiientes. Satiabit sperantem qui irrigauit sitiientem. Quoniam apud te est fons vite. Et in lumine tuo videbimus lumen. Hic aliud est fons: aliud lumen: ibi non ita. Quod enim est fons: huius est et lumen: et quicquid vis illud vocas: quia non est quod vocas: quia non potes congruum nomen inuenire: non remanet in vno nomine. Si dices: quia lumen est solium: dices tibi: sine causa quod mihi dictum est: ut esuriam et sitiam. Quis enim est qui maducet lumen: Illud plane recte mihi dictum est: Beati mundi cordes: quoniam ipsi deum videbunt. Si lumen est: oculos meos parabo: para et fauces: quia illud quod lumen est: et fons est: fons quia satiat sitientes: lumen quia illuminat cecos. Hic aliquando alibi lumen: alibi fons. Aliquando enim currunt fontes: et in tenebris: et aliquando in heremo pateris solem: non inuenis fontem.

Hic g̃ p̃nt ista duo eē sepata: ibi nō fatiga-
beris: qz fons ē: nō tenebraberis: qz lumē
est. Pretende misericordiam tuā scien-
tibus te: et iusticiā tuā his q̃ recto
sunt corde. Qd̃ sepe dixim⁹: qz illi sūt re-
cti corde: q̃ sequūt in hac vita volūtatem
dei. Volūtas dei ē aliq̃n vt sanus sis: ali-
q̃n vt egrotas. Si q̃n sanus es dulcis ē vo-
lūtas dei: et q̃n egrotas amara ē voluntas
dei: nō recto corde es. Quare? Quia nō
vis volūtate tuā dirigere ad voluntatem
dei: sed dei vis curuare ad tuā. Illa recta
est: sed tu es curuus. Volūtas tua corngē-
da ē ad illā: nō illa curuanda ē ad te: et re-
ctū habebis cor. Bñ ē i s̃ seculo: bñdicat
deus q̃ cōsolat: laborat in seculo: bñdicat
de⁹: qz emendat et pbat: et eris recto corde
dicēs. Bñdicā dñm i om̃i tpe: sp̃ laus ei⁹
in ore meo. **Nō veniat mihi pes su-
perbie.** Certe iā dixit sub ymbraulo ala-
rū eius sperabunt filij hoim: et ebriabūtur
ab ybertate dom⁹ tue. Lū ceperit q̃sqz isto
fonte yberi⁹ irrigari: caueat ne superbiat.
**Nō enī deerat Ade p̃mo homini: s̃ venit
illi pes supbie: et mouit illū man⁹ peccato-
ris: id ē man⁹ diaboli supbā. Quō ille qui
illū seduxit dixit: Pōnā sedem meā ad aq̃
lonem: sic illi psualit: gustate et eritis sicut
dij. Supbia g̃ lapsi sum⁹: vt ad istā morta-
litate pueniremus: et qz nos supbia vulne-
rauerat: hūilitas sanos fecit: Venit hūilis
de⁹: vt a tāto supbie vulnere curaret homi-
nē. Venit: qz verbū caro factū ē et habita-
uit in nobis: cōprehensus ē a iudeis: insultū
ē ei. Audistis cū euāgelij legere: qd̃
dixerūt: et cui dixerūt: demoniū habet. Et il-
le nō dixit: demoniū habetis vos: qz vos i
peccatis vestris estis: et diabolus possidet
corda vestra. **Nō s̃ dixit: qd̃ si diceret vey
diceret: sed nō erat: tēp⁹ vt hoc diceret: ne
nō veritate predicare: s̃ maledictū redde-
re videretur. Dimisit qd̃ audiuit: quasi nō
audisset. Medicus enī erat: et freneticum
curare venerat. Quō medic⁹ nō curat qd̃
qd̃ audit a frenetico: s̃ quō conualescat: et
fiat san⁹ frenetic⁹: nec si et pugnū ab illo ac-
cipiat curat: ille illi facit noua vulnera: ille
veterē febrē sanat. sic et dñs ad egrotū veit
ad freneticū veit: qd̃qd̃ audiret qd̃qd̃ pass⁹
eēt p̃tēneret. Hoc ip̃o eos docēs hūilitate
vt humilitate docti: sanarent a supbia. de
q̃ iste liberari depeatur dicens. **Nō veiat
mihi pes supbie. Et man⁹ peccatoris
nō moueat me. Si enī venit pes super-******

bie mouet man⁹ peccatoris. **Que ē man⁹
peccatoris: Male suadētis opatio. Si fa-
ctus es superbus: cito te corrūpit q̃ male
suadet. Satage humilis in deo: et n̄ valde
cures qd̃ tibi dicat fieri. Hic ē qd̃ alibi d̄r:
Ab oculis meis munda me dñe: et ab alie-
nis parce seruo tuo. Quid ē: ab occultis me-
is: **Nō veniat mihi pes supbie: Quid ē: ab
alienis p̄ce seruo tuo: Necqz manus pctōz
moueat me: Serua qd̃ intus ē: et nō time-
bis foris. Quare at valde s̃ times: Qua-
si diceret **Ibi ceciderūt oēs q̃ ope-
rantur iniquitatem. Ut veniret ad il-
lam abyssum. de qua dictū ē: Iudicia tua
sicut multa abyssus: vt ad illū pfundū p-
uenirent: vbi peccator q̃ p̄temit ceciderit
Ubi primo ceciderūt: In pede superbie.
Audite pedē supbie. Qui cū cognouisset
deū: nō sicut deū glorificauerūt. Venit il-
lis pes supbie: venerunt in pfundū: tradi-
dit illos deus in cūcupiscētias cordis eoz
facere q̃ nō cōueniūt. Radicē peccati: et
caput peccati timuit q̃ dixit. **Nō veiat mi-
hi pes supbie. Quare illuz pedē dixit: Qz
supbiendo deū deseruit: et discessit pedem
ip̄ius: effectū ip̄ius dixit. **Nō veniat mihi
pes supbie: nec man⁹ pctōis moueat me:
id est opera peccatoris nō moueat me: vt
imitari illos velim. Quare aut cōtra sup-
biā s̃ dicit: Ibi ceciderūt qui opant iniq̃-
tate: Quia q̃ iniqui sunt: in supbia cecide-
rūt. **Nō cū cautā facēt dñs eccl̄az ait: Illa
tuū iqt̄ obstruabit caput: et tu ei⁹ calcaneū.
Serpēs obstruat calcaneū: q̃n tibi veiat pes
supbie: q̃n labaris vt deiciat. Tu autē ca-
put eius obserua: initium ois pcti supbia.
Ibi ceciderunt qui operant iniquitatem.
Expulsi sunt nec potuerunt stare.
Quorū ille qui in veritate nō stetit: deinde
p̄ eum illi q̃s dimisit deus de paradiso. Uti
ille hūilis q̃ nō se dicit dignū soluere corri-
piā calciamētū: nō ē expulsus: s̃ stat et audit
eum: et gaudio gaudet p̄pter vocē sponsi:
nō p̄pter suā: ne veniat illi pes superbie:
et expellat nec possit stare. Et si cuz labore
aliqb⁹ v̄m tedio fuerim⁹: finiuim⁹ psalmū.
Transiit tedium et gratulabimur: qz psal-
mus tor⁹ exposit⁹ ē. In medio iā timēs: ne
onerare vos dimissur⁹ erā. S̃ cogitavi qz i
tentio v̄ra p̄cidere: et non sic rediret ad di-
midijū: quō si exponerem⁹ totū et malū vo-
bis grauis eē: q̃ in re inspecta reliq̃as serua-
re. Bebet enī vobis etiam crasim⁹ sermo:
orate p̄ nobis: vt valeam⁹ exhibere et as-************

ferte fauces esuriētes ⁊ corda deuota.
Explicat Tractat⁹ de ps. xxxv. In-
 cipit Tractatus de ps. xxxvi.

Sermo primus de prima pte ps.

Duissimus dies terribilis v̄tu-
 rus audit eis q̄ securi eē bñ viuē
 do nolūt: ⁊ male viuere diu vo-
 lunt. Utiliter autē de latere voluit illū diē:
 vt sp̄ sit patū cor ad expectandū qd̄ eē v̄-
 turū scit: ⁊ qñ venturū sit nescit: Quia ve-
 ro dñs noster Iesus christus magister no-
 bis missus ē: etiā filiū hoīs dixit nescire il-
 lū diē: quia i magisterio ei⁹ nō erat: vt per
 eū sciret a nobis. Neq̄ enī aliqd̄ scit pater
 qd̄ fili⁹ nescit: cū ip̄a sapiētia p̄ris ille sit: q̄
 sapientia ē eius. Est autē sapiētia ei⁹: filius
 eius: verbū ei⁹. S; qz nobis scire nō p̄de-
 rat: qd̄ quidē ille nouerat q̄ nos docere ve-
 nerat: nō tñ hoc qd̄ nobis nosse nō prode-
 rat: nō solū sicut magister aliqd̄ docuit: s;
 sicut magister aliqd̄ nō docuit. Tāq̄ magi-
 ster enī sciebat ⁊ docere qd̄ p̄derat: ⁊ non
 docere qd̄ oberat. Sic enī quodaz genere
 locutiōis nescit fili⁹ dī: qd̄ n̄ docet: iō nescire
 dī: qd̄ nescire nos fac: quō q̄tidie loq̄mur:
 mō qd̄ā locutiōis vt dixi: letū ei diē: dicim⁹
 qz letos nos fac: ⁊ tristē diē: qz tristos nos
 fac: ⁊ frig⁹ pigrū: qz pigros nos fac: Quō
 p̄tra dicit a dño: nūc cogui: Bicit ē Ab-
 rae: Nūc cognoui qñ timeas deū. hoc de-
 us nouerat: ⁊ ante illā p̄bationē. Itaz illa
 p̄batio iō facta ē: vt nos nossem⁹ qd̄ deus
 iā nouerat: ⁊ p̄pter nos docēdos p̄scribe-
 ret: qd̄ an̄ documētū ille nouerat: ⁊ fortas-
 se: ⁊ ip̄e Abraam nōduz nouerat q̄s vires
 haberet fides ei⁹. Unusq̄sq̄ enī se tēptati-
 one tāq̄ interrogat⁹ agnoscit: sicut Pet⁹
 quas vires haberet fides ei⁹ vtiq̄ nescie-
 bat: qñ dixit dño: Tecū patus sū vsq̄ ad
 mortē. Bñs enī qui nouerat eū: p̄dixit vbi
 deficeret: renūciāns illi infirmitatē eius: tā-
 q̄ tacta vena cordis ei⁹. Proinde Pet⁹
 qui ante tēptationē p̄sumpsit d̄ se: in tēpta-
 tione didicit se. Sic ergo nō absurde senti-
 mus ⁊ patrē nostrū Abraā cognouisse vi-
 res fidei sue: vbi iussus imolare vnicū fili-
 um suū: nō dubitauit nec trepidauit ei of-
 ferre q̄ dederat: qz quēadmodum nesciuit
 vñ daturus erat nōdū natum: sic credidit
 posse reparare imolatū. Bixit q̄ deus: nunc
 cognoui: qd̄ itelligim⁹: nūc cognoscere te
 feci: s; m locutiōes q̄s cōmēdaui⁹: s; pigz
 frigus qd̄ pigros faciat: ⁊ letū diē qd̄ letos
 faciat: sic cognoscēs qd̄ coḡscentēs faciat.

Inde ē illud: Tēptat vos dñs de⁹ vester:
 vt sciat si diligatis euz. Babis enī p̄fecto
 dño deo n̄ro: deo sūmo: deo vero magnaz
 iḡrantā: qd̄ vtiq̄ sacrilegiū eē intelliges:
 si sic acceperis: temptat vos dñs: vt sciat
 tanq̄ ip̄e de nostra tēptatiōe cōcipiat sciē-
 tiam in q̄ erat ante ignorātia. Sed qd̄ ē tē-
 ptat vos vt sciat: Tēptat vos vt scire vos
 faciat. Accipite q̄ acōtrario regulā intelli-
 gentie: vt quēadmodū cū deū auditis di-
 cere: cognoui: intelligitis coḡscere vos fe-
 ci: sic ⁊ cū auditis d̄ filio hoīs: id ē de chri-
 sto dicit: qd̄ illum diē nesciat: intelligite di-
 ci qd̄ nescire faciat. Quid ē enī nescire faci-
 at: Occultet vt nesciat qd̄ vobis p̄di non
 p̄dest. Hoc ē qd̄ dixi magistruū bonū nos-
 se: qd̄ prodat nosse qd̄ tegat: sicut quedaz
 eū legim⁹ distulisse. Tñ intelligim⁹ nō oīa
 p̄menda eē que cape nō p̄nt hī quib⁹ pro-
 mūtur. Bicit enī alibi. Multa habeo vo-
 bis dicere: s; nō potestis illa portare mō.
 Bicit ⁊ Ap̄ls. Nō potui loq̄ vobis quasi
 sp̄ualibus: sed q̄si carnalib⁹: q̄si puulis in
 chris̄to: lac vobis potū dedi: nō esā. Neq̄
 enī poteratis: s; nec adhuc qd̄dem potestis.
 Quo p̄ficiat iste sermo: Ut qñ diē nouissi-
 mū scim⁹ venturū. Utiliter autē scim⁹ ven-
 turū ⁊ vtiliter ignoram⁹ qñ ventur⁹ sit: pa-
 tum cor habeam⁹ bñ viuēdo: ⁊ nō solū nō
 timeamus venturū illū diē: s; ⁊ amem⁹. Bi-
 es q̄ppe ille sicut infidelib⁹ labore auget: sic
 fidelib⁹ finit. Quid autē horū duoz eē ve-
 lis an̄q̄ veniat: nūc ē in p̄tate: cuz veniet
 nō erit. Elige q̄ cū tēpus ē: qz deus qd̄ mi-
 sericorditer occultat: misericordit̄ differt.
 Iā vero qz in q̄cūq̄ genere vite: qd̄ habet
 aliquā p̄fessionē: nō oēs iueniunt p̄bi: nō
 oēs inueniunt reprobi. Ex h̄ apparet: qz d̄
 q̄busdā hoīs generib⁹: q̄ p̄ silitudines i euā-
 gelio mō p̄posita audiui⁹: sic p̄cludit:
 vn⁹ assumet: ⁊ vn⁹ relinquet: assumet bo-
 nus: ⁊ relinquet malus. Vidēt duo in agro:
 eadē p̄fessio ē: s; nō idē cor. P̄fessionem
 vidēt hoies: cor nouit deus. Quodlibet q̄
 ager significet: vn⁹ assumet ⁊ vn⁹ relinquet:
 nō q̄si dimidia ps assumet: ⁊ dimidia relin-
 quet: sed genera hoīm duo dicit: ⁊ si aliud
 eoz sit in paucis: aliud i multis: vnus assu-
 met: ⁊ vnus relinquet. Hoc ē vnū gen⁹ assu-
 met: ⁊ alter relinquet. Sic i lecto: sic i molen-
 dino. Expectatis fortasse qd̄ ista sint: vide-
 tis tecta eē: ⁊ silitudinib⁹ q̄busdā inuoluta.
 P̄dot mihi aliud videri: alteri aliud: s; neq̄
 ego qd̄ dixero p̄scribo: alteri ad meliorem.